

Sygn. akt I UK 327/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o zasiłek macierzyński,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt VI Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w B., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację K. P. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 sierpnia 2015 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B. z dnia 4 maja 2015 r. w przedmiocie przyznania prawa do zasiłku macierzyńskiego w wysokości odpowiadającej podstawie wymiaru w kwocie 2049,73 zł.

Sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenie Sądu pierwszej instancji, że skarżąca była objęta obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowymi i wypadkowym jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od dnia 26 marca 2014 r. i z tych ubezpieczeń wyrejestrowywała się i ponownie zgłaszała. Wniosek o objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym

zgłosiła w dniu 2 lutego 2015 r., deklarując jako podstawę wymiaru składek kwotę 8.000 zł. Prawo do zasiłku macierzyńskiego nabyła od dnia 25 marca 2015 r. do dnia 22 marca 2016 r., zatem Sąd stwierdził, że ubezpieczenie rozpoczęło bieg od dnia złożenia wniosku i wynosiło mniej niż pełny miesiąc kalendarzowy przed powstaniem prawa do zasiłku (art. 52 w związku z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 372). Wyłączył sugerowane przez skarżącą uwzględnienie, że w dniu 1 lutego 2015 r. przypadała niedziela.

W skardze kasacyjnej ubezpieczona zarzuciła naruszenie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) przez błędne przyjęcie, że wniosek złożony w dniu 2 lutego 2015 r. nie spowodował powstania stosunku prawnego dobrowolnego ubezpieczenia społecznego z dniem wskazanym we wniosku, tj. 1 lutego 2015 r. oraz naruszenie art. 57 § 1 i 4 k.p.a. przez błędne przyjęcie, że złożenie wniosku w poniedziałek, ze wskazaniem jako dzień objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem dnia 1 lutego 2015 r. nie było czynnością wystarczającą do wywołania w tym dniu powstania stosunku prawnego dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Wskazując na przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, stwierdziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona oraz w sprawie występuje zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, czy dla objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym od wskazanej we wniosku daty jest złożenie wniosku w pierwszym możliwym terminie nie będącym dniem ustawowo wolnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne, którego potrzeba rozstrzygnięcia stanowi przyczynę wniesienia skargi kasacyjnej, powinno być skonkretyzowane jako istotny problem o znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedens dla podobnych spraw, co wymaga odwołania się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości dotyczących rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej. Jego przedstawienie powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c. i nie może sprowadzać się do wątpliwości dotyczących prawidłowości rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy ani potrzeby wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2016 r., II PK 340/15, niepubl., z dnia 15 września 2015 r., III SK 4/15, niepubl., i z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, niepubl.).

Postawienie przez skarżącą pytania na tle art. 14 ust. 1 ustawy zasiłkowej i art. 57 § 1 i 4 k.p.a. w nawiązaniu tylko do ustaleń faktycznych, wyłącza uznanie skargi za oczywiście uzasadnioną.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).